

Sygn. akt II CSK 361/16

POSTANOWIENIE

Dnia 15 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Kwaśniewski

w sprawie z wniosku "A." Spółki z ograniczoną
odpowiedzialnością w P.
przy uczestnictwie S. W. i G. L.
o orzeczenie zakazu określonego w art. 373 ust. 1 prawa
upadłościowego i naprawczego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 15 grudnia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania G. L.
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 9 września 2015 r., sygn. akt VI Ga (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i rozstrzyga, że wnioskodawczyni i uczestnik postępowania G. L.
ponoszą koszty postępowania kasacyjnego związane ze swym
udziałem w tym postępowaniu.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁴ § 2 k.p.c., skarga kasacyjna powinna zawierać wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oraz uzasadnienie wniosku. Uzasadnienie to nie może poprzestawać na odwołaniu się do uzasadnienia podstaw kasacyjnych, lecz musi obejmować wyodrębnioną argumentację jurydyczną przekonującą, że powołana przez skarżącego przesłanka w sprawie zachodzi. W wypadku, gdy skarżący twierdzi, że jej skarga jest oczywiście uzasadniona, powinien przedstawić argumentację prawną, wyjaśniającą w czym ta oczywistość się wyraża oraz uzasadnić to twierdzenie, przy uwzględnieniu, że „oczywistość” skargi to jej zasadność ewidentna, niewątpliwa, możliwa do stwierdzenia bez głębszej analizy (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05, OSNC 2006, nr 4, poz. 75). Skarga kasacyjna uczestnika G.L. nie przedstawia tak rozumianego uzasadnienia „oczywistości” skargi. Na tle uzasadnienia wniosku na s. 3-4 jest wyraźnie widoczne, że skarżący rozwija uzasadnienie zarzutów sformułowanych wcześniej w ramach pierwszej podstawy kasacyjnej. Ocena przesłanki „oczywistej” zasadności skargi opartej na takich zarzutach wymagałaby, w ramach tzw. „przedsądu”, szczegółowej analizy, obejmującej także zbadanie okoliczności faktycznych pod kątem ich właściwej kwalifikacji prawnej. Skarżący nie przekonał zatem o spełnieniu wymienionej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. przesłanki.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 520 § 1 k.p.c.